

# Răsăritul nostru

Unicul organ Surdo-pedagogic din țară

Director: V. DIMITRIU-LEORDA

Abonamentul 100 lei pe an pe velină

Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București

## Activitatea căilor noastre ferate.

### Un vast program în curs de execuție la C. F. R.

Realizările tehnice în domeniul drumului nostru de fier, pentru modernizarea și raționalizarea exploatarei căilor ferate, au determinat actuala conducere a Regiei Autonome C. F. R., reprezentată prin proeminenta figură a D-lui General Mihail Ionescu, Președintele Consiliului de Ad-ție C. F. R. și al d-lui Ing. I. Macovei, director general C. F. R., să amplifice programul de lucrări, în sensul terminării unora din cele începute și a punerii pe șantier a altora strict necesare din punct de vedere economic, social și de apărare națională.

Toți cei respectoși de adevăr, trebuie să recunoască că, din toate Regiile Autonome ale statului, incontestabil primul loc îl ocupă Calea ferată atât din punct de vedere economic cât și social, având un rol covârșitor de important — am putea zice hotărâtor — în angrenajul vieții de stat. Faptul acesta reiese cu atât mai mult în evidență, cu cât politica generală a căilor ferate trebuie să armonizeze toate interesele superioare ale țării, cu cele strict comerciale ale instituției.

O cât de mică nepricepere a conducerii C. F. R. în ori și ce direcție, poate prejudicia într-o măsură foarte sensibilă atât interesele economice ale Statului cât și interesele Administrației în sine.

Ziarul „Răsăritul nostru” îndeplinește o plăcută datorie relevând marile merite ale d-lui General Mihail Ionescu, Președintele Consiliului de ad-ție și ale d-lui Director General Ing. I. Macovei, care au știut în chip minunat să coordoneze și să armonizeze multiplele interese și câte o dată adversitățile inerente u-

nei instituții de asemenea proporție ca a căilor ferate. D-l G-ral Mihail Ionescu venind pentru a patra oară la conducerea drumului de fier a adus și a pus în practică cunoscutele și rarele d-sale însușiri de organizator. În ce privește pe d-l Director general Ing. I. Macovei poate fi socotit ca o adevărată capacitate în materie feroviară datorită faptului că trecând prin toată filiera tuturor treptelor ierarhice s'a dovedit un profund cunoscător atât al problemelor tehnice cât și a acelor economice și sociale. Incurajarea industriei indigene prin comenzi masive, a produs un efect înviator pe piața internă, realizare care deasemenea le face cinste.

Noi Români, putem afirma cu mândrie, că în ce privește rapiditatea și punctualitatea vastului organism C. F. R. Administrația noastră a drumului de fier poate concura cu aceea a celor mai civilizate state din apus, fapt recunoscut de toată lumea. Este foarte greu de a comprima, în cuprinsul limitat al acestui articol — chiar fragmentar — toate etapele înfăptuirilor domnilor conducători din fruntea administrației C. F. R.

Modești dar plini de avântul și curajul pe care îl dă cinstea și munca discretă, promitem ca și în viitor să relevăm rodnică activitate pe care oamenii de ispravă, de verificată vrednicie și competență din capul administrației C. F. R. știu să o depună pentru promovarea intereselor instituției și a neamului.

GEORGE G. ȘERBAN

## Intre Franța și România

### Manifestarea de recunoștință a surdo-mușilor români la Institutul din Paris

Sâmbătă 20 Noembrie la orele 16, în curtea de onoare a vechii instituții naționale de surdo-muși din Paris, d. Rubens Alcais, înconjurat de colaboratorii săi, Lucian Morel, Ferdinand harchal, Raymond Fresquet și Helene Detchebarne, a ținut alocuțiunea următoare în fața unui public de sute de persoane for-



D. E. Rubens-Alcais

tot transportul lor în valiza diplomatică aceste plăci pe cari le inaugurăm astăzi au putut să se rătească într'un colț al ministerului afacerilor străine. De aceea, în această lună sâmbă de Noembrie avem prilejul de a inserie o dată în anele vechii Instituții naționale a surdo-mușilor din Paris, pentru că această ceremonie e prima în acest gen.

Este chiar un avantaj pentru tineretul studios al acestei instituții de a lua parte la o lecție care indiscutabil va face epocă în creerul lor tânăr. Aceste plăci de bronz sunt datorite sentimentelor generoase a artistului sculptor surdo-mut Dimitriu-Leorda care prin puterea muncii și a aplicațiunii și-a creat o situație strălucită în lumea tăcerii. El ne-a povestit îndelung, pentru ce surdo-mușii români venerază casa abatelui de l'Épée și pe nemuritorul său fondator. Pentru că ea a fost precursora tuturor școlilor răspânditoare de lumină rezervată instrucțiunii surdo-mușilor.

Este chiar un avantaj pentru tineretul studios al acestei instituții de a lua parte la o lecție care indiscutabil va face epocă în creerul lor tânăr.

Este chiar un avantaj pentru tineretul studios al acestei instituții de a lua parte la o lecție care indiscutabil va face epocă în creerul lor tânăr.

Este chiar un avantaj pentru tineretul studios al acestei instituții de a lua parte la o lecție care indiscutabil va face epocă în creerul lor tânăr.

Este chiar un avantaj pentru tineretul studios al acestei instituții de a lua parte la o lecție care indiscutabil va face epocă în creerul lor tânăr.

Este chiar un avantaj pentru tineretul studios al acestei instituții de a lua parte la o lecție care indiscutabil va face epocă în creerul lor tânăr.

Este chiar un avantaj pentru tineretul studios al acestei instituții de a lua parte la o lecție care indiscutabil va face epocă în creerul lor tânăr.

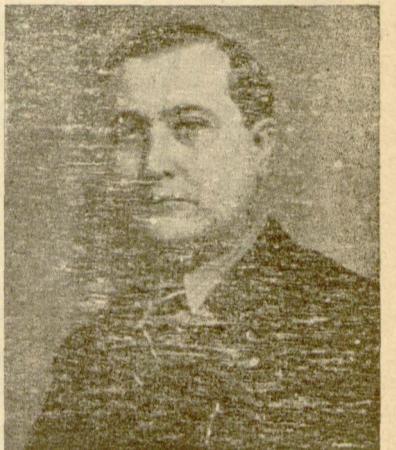
Este chiar un avantaj pentru tineretul studios al acestei instituții de a lua parte la o lecție care indiscutabil va face epocă în creerul lor tânăr.

Este chiar un avantaj pentru tineretul studios al acestei instituții de a lua parte la o lecție care indiscutabil va face epocă în creerul lor tânăr.

Este chiar un avantaj pentru tineretul studios al acestei instituții de a lua parte la o lecție care indiscutabil va face epocă în creerul lor tânăr.

...rile surdo-mușilor francezi și străini nu vin aci spre a reînvi gestul camarazilor lor din România.

Institutul Național al surdo-mușilor din Paris poate cu drept cuvânt a se mândri de a fi suscitată atâta admirație și recunoștință în întreaga lume, lucru ce l'am putut constata personal în



D. V. Dimitriu-Leorda

...cursul numeroaselor mele peregrinări în țara Franței. Aceasta, pentru că simțeam că de precursor preamăna și metodele sale de precuare au fost mult timp cele mai bune.

...în ce privește Federația noastră, înmăsură dar este în interesul predominanței franceze că noi aorim ca vechia casă a abatelui de l'Épée să dea încă și pentru totdeauna exemplul celorlalte națiuni.

...Suntem prea pretențioși în luptele noastre dar este în interesul predominanței franceze că noi aorim ca vechia casă a abatelui de l'Épée să dea încă și pentru totdeauna exemplul celorlalte națiuni.

...Care ministru va avea deosebitul curaj de a transforma instituția națională în colegiu în care să fie aamși cei mai buni elevi a tuturor celorlalte școli de surdo-muși și a anexa o școală normală pentru formarea de profesori.

(Continuare în pag. 11-a).

## Răspuns d-lui I. Ciorănescu

Ca urmare a articolului meu intitulat „Doamna Sevastia Popescu în lumina Adevărului”, publicat în nr. 70 din Noembrie 1937, al acestui ziar, d. Ion Ciorănescu îmi trimite o scrisoare, care, dela început și până la sfârșit, e plină de afirmări de sănătate, de jigniri, de amenințări.

Nu m'am mirat deloc, nici de cuprinsul scrisorii, nici de îndrăzneala autorului ei. D. I. C. este un om pățimas. Toți cei ce-l cunosc, știu și afirm acest lucru. Nu se poate ca d.-sa să se desminte chiar de data aceea. Orice jignită se poartă, doar, după cum îi este sufletul. E drept, deci, ca și d. I. C. să scrie după cum îi e sufletul, adică, pățimas. Iar puterea patimii îi este atât de mare, încât d.-sa nu cunoaște nici-o margine. De altfel, scrisoarea ce m-a trimis este o probă evidentă a sufletului său.

D. I. C. își începe scrisoarea spunând: „îți scriu cele ce ur-

mează, nu ca să le publici în Răsăritul dvs., ci ca să te informez asupra unor fapte pe care se vede că nu le știi și cred că n'ai fost bine informat”. Deci, două dorințe: una, de a nu-l publica scrisoarea; a doua, de a mi-l lua ca informator.

Despart dorințele d-lui I. C. și le împlinesc pe jumătate: nu-l public scrisoarea, dar nici nu-l iau informator. — Mă explic:

Dacă scrisoarea d-lui I. C. ar avea un conținut adevărat, moral, nobil, eu i-ași publica-o, chiar cu riscul de a mă vedea certat de toată lumea. Căci, atunci aș face o faptă morală, demnă de a vedea lumina zilei și de a servi ca exemplu la toată lumea.

Eu, însă, nu-l public scrisoarea, nu din cauză că mi-o cere d. I. C., nici din milă pentru d.-sa și nici din cauză că ar atinge cătuși de puțin pe vreunul din cei vizați în ea!

Nu! Căci, d. I. C. știe foarte

bine că a mai trimis undeva spre publicare tot o astfel de scrisoare, iar cei în drept, oameni morali, indignați de conștințutul ei, n-au refuzat publicarea. E sigur, deci, d. I. C. că nici eu nu-l voi publica-o. „A încercat, totuși, marea cu degetul...”

Nu! Căci nu pot și nici nu cred că ar putea să-mi impună cineva să am mai multă milă de un om care, la vârsta și postul ce ocupa, se înversunează a se descredita singur, fără nicio milă.

Nu! Căci, doar, numele celor vizați de autorul scrisorii sunt la o înalțime atât de mare, încât orice-ar face el, nu-l va putea nici o dată ajunge cu jigniri sale.

Nu! Nu din aceste cauze nu public informațiile d-lui I. C., ci din cauză că z-arul meu și cititorii lui sunt cinstiți, iar eu ca om de onoare sunt dator să spun numai adevărul.

Nu! Căci, z-arul meu este un ziar cinstit. Nu se publică în el nimic neadevărat. Totul este veridic și verificat. În el, nu se pot publica, deci, jigniri la adresa

oamenilor vrednici. Ar fi o crimă!

Nu! Căci frații mei de înfirmătate nu sunt n-ște paria pe cari să-i obrăvim cu defectele morale ale celor normali. Nu! Frații mei de înfirmătate au numai o înfirmitate corporală, iar sufletul lor este întreg. Ei sunt cumnți, muncitori, mo. au. Ei au dreptul sa cunoască adevărul adevărat, iar nu pe cel strâmbat de sufletul infirm al unor normali.

Eu?! Un om care-mi câștig cinstit existența, muncind cu constanță în aria mea de sculptor, arta în care, nu eu ci ai-și mă apreciază premîndu-mă și dându-mi lucrări spre execuție, eu sunt dator sa spun adevărul așa cum u văd eu, cum îl înțeleg eu, cu sufletul meu curat, nu cum mi-l prezintă d. I. Ciorănescu.

„Informator?” — Cine? D. I. Ciorănescu!? — Și cui? Mie?! Vai ce îndrăzneală!

Cum poate avea d. I. C. îndrăzneala de a-mi cer sa-i încredințez sufletul meu curat în mâinile sale pățimase?

Dar pot eu înăltura fapte a-

devărate pe care le văd eu, le păp și le cunosc eu însumi, pentru a crede în afirmările neadevurate, făcute fără bună credință de d. I. C.?

Pot eu înăltura dovezile evidente, pentru a mă încrede orbeste în născocirile sale discutiți cu morții, ale căror mărturii le invocă cu credința că n'ar putea fi controlat?

Cum mi-aș putea alunga eu buna mea judecată pentru una strâmbă, ca d. I. C., înțelesul împiedă al unor aprecieri luminoase?!

Nu! Sunt, din nefericire, un infirm corporal, e drept! Dar sunt, din fericire, om întreg la suflet. Văzându-l pe d. I. C., mă feresc că surzenia e sîngura mea înfirmitate. Nu i-o doresc d-lui I. C., dar zic: mă bine infirm la corp decât infirm la suflet!

atâ răspunsul meu la scrisoarea d-tale! Nu mă miră scrisul d-tale. Mă miră numai cum de nu te cunosc seții d-tale, iar de vă cunosc, mă miră de ce nu iau măsurile trebuitoare. Căci locul d-tale se curve unu om întreg și la corp și la suflet.

# Institutul național de surdo-muți din Paris

(Urmare din numărul trecut)

Dar, deobicei, nu se poate pune sub ochii elevilor lucruri și obiecte despre care se vorbește (scene relative de viață, de vânătoare, de pescuit, de etc.).

Se recurge apoi la reprezentarea lor prin desen (gravuri, picturi), proiecții fixe, sau mai bine la proiecții cinematografice.

Grație unei colecții de filme editate special, se poate face defilarea în fața ochilor elevilor toate scenele vieții obișnuite necesare pentru a provoca întrebarea majorității cuvintelor care compun vocabularul limbii uzuale. Și se realizează în același timp o adevărată adaptare a metodei naturale în cercul școlăresc.

Copilul natural învață limba maternă după ureche, sau mai bine zis prin contact: anturajul său nu este împiedecat nici de programul mic de metoda pedagogică; el lasă în întregime întâmplării grija de a da copilului ocazia de a învăța vocabularul și noțiunile gramaticale de care are nevoie.

Circumstanțele însă, sunt prea puțin variate într-o clasă și infirmitatea de care elevii noștri sunt atinși nu le permite de a trage o parte suficientă pentru a putea abandona învățământul limbii hazardului circumstanțelor.

Profesorul surdo-muților trebuie să prevadă, a aduna, clasa, și grada cuvintele și noțiunile gramaticale de pe care elevii săi au nevoie de a le învăța, adică de a elabora un program.

El trebuie să prevadă, descrie în texte, și fixa pe peliculă cinematografică scenele din viața obișnuită necesare pentru a provoca întrebarea și inteligența cuvintelor conținute în portea programului consacrat vocabularului.

În rezumat actuala metodă în vigoare este în același timp intuitivă, directă, orală și practică.

Ea este intuitivă, pentru că în toate exercițiile limbii, se atrage atenția elevilor asupra lucrurilor și faptelor despre care se vorbește sau cel puțin reprezentarea lor.

Ea este directă pentru că se asociază fără nici un intermediar, cuvântul la ideea evocată elevului.

Ea este orală pentru că surdul învață tot atât de bune limba articulată ca și limba scrisă: se exersează neîncetat pentru a-l face să-și dea seama de faptul pe care-l observă, cu vocea tare și prin scris, ceea ce îngăduie cititul propozițiilor pe buzele profesorului și de pe tablă, emiterea alealeși propozițiilor cu gura și cu condeul.

## DESEMNUL

Desemnul, a cărui importanță este recunoscută în toate instituțiile de învățământ se dă o importanță deosebită.

Aduce pe tinerii surzi de a vedea just, a analiza. Le permite de a conserva (păsura) o amintire netă și durabilă de lucrurile și faptele ce au contribuit de a evoca. El este deci un mijloc legat nu numai de lucrul achiziționat al limbii materne, dar și de toate celelalte materii ale programelor.

Scopul vizat modest, este de a face a se capata o abilitate relativă în reproducerea unui model simplu, de a se iniția de principiu cele mai elementare ale desenului, de a conține educația ochiului și cultiva atenția.

În primul și al doilea am predarea desenului este dată de profesorul de clasă. În al treilea an cursul special de desen este urmat de toți elevii. În a patra clasă începe ucenicia unei meserii și cursul de desen nu mai este frecventat obligatoriu, decât de elevii tîmpiași și facultativ de acei cari au arătat mai înainte aptitudinile speciale. Se poate zice că materia cursului prezintă în special un caracter util și profesional. Fără a fi abandonat, desenul de imitație cedează pasul desenului geometric. Viitorul tîmpiar învață să facă cu mîna ridicată crochiturile scotite de ansamblu cele mai uzitate și a tuturor obiectelor pe care va trebui să le fabriche. Punerea la punct a crochiturilor necesită întrebarea de instrumente precum și studiul construcțiilor geometrice cele mai curente și a tuturor indicațiilor

convenționale în general întrebuintate.

Adăugăm că un curs special de desen a fost organizat în favoarea candidaților la certificatul de ucenicie care au ales o altă profesiune decât aceea de tîmpiar.

**LABORATORUL DE VORBIRE**  
Un laborator al vorbirei a fost creat în 1912 la Institutul Național și atașat școlii practice de înalte studii.

Lucrările urmate în acest laborator au ca scop de a furniza documente cursurilor normale destinate la formarea de profesori de surdo-muți.

Se studiază problemele relative la fortificarea experimentală și rezultatele sunt aplicate la învățământul vorbirei la surdo-muți și la reeducarea vorbirei la surzii parțiali.

## PERSONALUL INSTITUȚIEI

Institutul este administrat de un director, asistat de o comisie consultativă.

Personalul pedagogic se compune din: un inspector al studiilor, 16 profesori, un preot, zece șefi de atelier, 10 repetitori și doi supraveghetori de elevi.

Personalul medical cuprinde: un doctor și specialiști de ochi și dinți.

Infirmeria este deservită de o supraveghetorie și o femeie de serviciu.

## CONDIȚIUNI DE ADMITERE

Institutul național de surdo-muți din Paris primește băieți și fete interni, semi-interni sau externi, începând dela vârsta de 6 ani.

Numărul locurilor rezervate fetelor interne este actualmente de 25.

Dela 6—9 ani elevii sunt plasați în clase de copii mici și preparatoare și dela 10—21 ani în clase ordinare, și la cursul complementar, zis curs Itard.

Prețul pensiei pentru elevii francezi este de 4.000 fr. cuprins trusoul pentru un an școlar, adică dela 1 Octombrie până la 14 Iulie.

Această taxă este plătită în trei termene și dinainte.

1. Primul termen (Octombrie, Noiembrie, Decembrie) 1.200 fr.
2. Al doilea termen (Ianuarie, Februarie, Martie) 1.200 fr.
3. Al treilea termen (Aprilie, Mai, Iunie, Iulie) 1.600 fr.

Prețul unui semi-intern este de 1.500 fr. plătit în trei termene. Externul este gratuit.

Pentru elevii străini prețul pensiei este de 5.000 fr. inclusiv trusoul pe un an școlar. Acest preț este plătit în trei termene anticipate, adică: primul și al doilea termen 1.500 fr., al treilea 2.000 fr.; prețul unei semi-pensii este de 2.500 fr.; externul este gratuit.

Trusoul fetelor fiind furnizat în natura de familie, pensia este amănunțată cu 500 fr.

Familie cari locuiesc în provincie sau în străinătate, trebuie, pe cât le este posibil, să desemneze un corespondent la Paris care se angajează ca să poată prelua de răsul și de sarbator în vacanța, precum și în vacanța mare, pe care să-l primească la casa sa, sau de a-l conduce la familia lor, dacă aceste familii nu vin să-și vada sau să-și ia copiii dela Paris.

Cererea de admitere trebuie să fie însoțită de:

1. Un angajament de plata sumelor mai sus indicate.
2. De un buletin de naștere al copilului.
3. De un certificat medical atestând ca copilul este surd, că este vaccinat cu succes și revaccinat sau că a avut mica varicela, că nu este epileptic, că nu este atins de scarlatină de gradul II și nici de o poază contagioasă, ca se bucură de plenitudinea facultăților sale mintale.

Fracțiuni de burse pot fi acordate de Stat copiilor de familie nevoiași, cu condiția ca Departamentul și Comuna să ia parte la cheltuieli și ca contribuțiile reușite a colectivelor (familie Consiliu Municipal, și Consiliul General) ating un minimum de 3.000 fr.

Din cele precedente rezultă că elevii numiți bursieri de Stat nu plătesc decât 3.000 fr. în loc de 4.000 fr.

Cererile de burse trebuie să fie adresate d-lui Minsaru al Sănătății publice prin intermediul studiului construcțiilor geometrice cele mai curente și a tuturor indicațiilor

# Intre Franța și România

## Manifestarea de recunoștință a surdo-muților români la Institutul din Paris

școlilor superioare.

Din cauza lipsei în Franța a unei școli normale de profesori de surdo-muți, situația învățământului va lăsa totdeauna de dorit.

Această situație riscă de a deveni neliniștitoare dacă nu chiar catastrofală, pentru că multor școli le lipsesc profesorii.

Această lipsă se datorează ca avantajele actuale în această carieră sunt înfime față de efortul cerut.

Este deci o întreagă revoluție de făcut și noi vrem să credem că se va face în ciuda intereselor particulare de menaj și în ciuda vechei rutine birocratice franceze.

Să-mi fie iertată această mică digresiune, dar era necesar a vă spune că federația noastră are la inimă de a apăra interesele clasei mute și a celor ce se consacră educației lor, prea nerecunoscută.

Realizarea tuturor aspirațiilor se va face desigur în unire frățoasă a directorilor, profesorilor și surdo-muților de elită și cu cât mai devreme cu atât mai bine. Noi trebuie, cu toții, fără excepție să luptăm.

Aceste cuvinte au fost îndelung aplaudate și d. Xeridat, directorul Institutului Național luă apoi cuvântul:

Doamnelor și Domnilor,

Această veche Casă a Abatelui de l'Epée, unde noi ne adunăm astăzi este unul din acele locuri populate de amintiri unde oamnei găesc în același timp dreptul de a lupta și dreptul de a spera. Totul de aci este exemplu de urmat, încurajare de a face mai bine, grație descoperirilor, progreselor acumulate de înaintașii noștri. Abatele Epée ne-a arătat calea și s'a angajat el singur cu o generozitate și cu un curaj care în oarecare măsură au format disciplina acestei școli, succesorii săi inspirându-se mereu memoriei sale, la rândul lor au desvoltat opera sa, ei au răspândit și multiplicat binefacerile. Știința a venit în ajutorul lor, dar știința n'ar fi fost nimica, într-o întreprindere ca a noastră, dacă depozamentul n'ar fi condus pe profesorii învățământului școlar și învățământului tehnic pe care îl continuă. Ne supunem aci marelui și fecundei legi a solidarității umane, și efortul nostru ar fi zadarnic dacă nu l'am considera dela început ca îndeplinirea unei datorii sacre.

Institutul surdo-muților primește în acest moment un nou omagiu, și ceea ce ne mișcă mai mult în această ceremonie este că aceste două plăci comemorative, pe care le inaugurăm, sunt opera unui artist surdo-mut, de mare talent și sunt oferite prin asociația amicală a surdo-muților din România.

Tuturor adresez în numele dvs. sincerele noastre mulțumiri. În timpul când vechea și celebră noastră casă din str. Saint Jacques fusese uneori criticată, o țară străină din centrul Europei ne aduce mărturie vibrantă de recunoștință nu numai oamnelor dar și unui așezământ unic în lume.

N'am uitat niciodată să urmărim idealul „Măntuitorului“ surdo-muților, celui a cărui dragoste îmbrățișa nu numai nenorociiții fără sală dar se întindea și asupra nenorociiților din lumea întreagă.

Alții ar trebui deasemenea să se dedice menirii grele și sublime de a educa surdo-muții. Pe vremea când metoda orală era la începuturile ei, Hector Marichelle gândea că e necesar de a se cunoaște mai bine legile vorbirei.

Lucrările sale „La parole d'après le tracé de phonographe“ și asupra „La chronographie de la parole“ au avut răsunet în lumea științifică și ilustrul savant Marey a finit să prefațeze el singur una din aceste cărți.

De aceea suntem deosebit de fericiiți că artistul Dimitriu-Leorda n'a uitat în omagiul său de a asocia numele lui Hector Marichelle, decedat în 1929 pe lângă acel al d-lor Thollon și Collignon.

Mult mai aproape de noi sunt acești doi meseriași cu prestigiu mondial ai Instituției. Veniți în Institutul nostru în 1887. D. Thollon n'a încetat de a arăta o activitate neobosită ceea ce mărturisește numeroasele lucrări de înaltă finută cari figurează având de onorabil alături de operele maestre ale științei vorbirei.

Nu vom cita decât „L'acquisition des idées abstrates par le sourd-muet“ și Manuel d'articulation“ cari au făcut epocă și de

care îmi fac plăcerea să repet ceea ce s'a zis deja așa de just: „Nu s'a făcut niciodată nimic în acest gen mai precis și mai ordonat“.

În 1910 M. Thollon a fost numit inspector școlar.

Sub direcțiunea sa competentă, s'au format numeroși profesori cari au avut deosebita fericire de a primi dela un om așa de pregătit tot ceea ce privește surdo-mutismul, sfaturile cele mai clarificate.

Grație conducerii sale inteligente dela 1913 la 1927 „Revista Generală“ a luat un avânt neîncetat.

Deasemenea i se mai datorește și fondarea „Buletinului Internațional de învățământ al surdo-muților“.

Acțiunea binefăcătoare a d-lui Thollon se întinde în afară frontierelor noastre.

Dimitriu-Leorda a vrut să-i mulțumească și astfel cu profundă emoție alăturăm acestui artist recunoștința noastră pentru d. Thollon care a lăsat Institutului un gol imens când a părăsit postul său în 1932.

Sperăm că în curând guvernul republicii franceze va recompensa o lungă carieră administrativă plină de devotament, loialitate și cinste, numind pe d. Thollon cavalier al legiunii de onoare.

(Aplauze îndelungi).

Un alt om care a consacrat mulți ani din viața sa cauzei surdo-muților, merită deasemenea să fie omagiat la această mică ceremonie.

Numele lui este pe buzele tuturor: Victor Collignon. Întreaga viață și-a consacrat-o pentru binele societății.

După ce a aparținut un timp administrației profesionale, un ordin ministerial l-a plasat în fruntea Institutului Național al surdo-muților. El a administrat școala cu o autoritate care a arătat-o totdeauna în funcțiunile sale precedente. Inițiativele sale au fost din cele mai fericite. El este acela care împreună cu d-rul Castex a creat cursul de ortophonie pentru corectarea tremurăturilor vorbirei și a vocii. Deasemenea a fondat primul laborator al vorbirei anexat unei școli de surdo-muți.

Acest exemplu a fost urmat de străinătate și este pentru aceasta între atâtea alte binefaceri, pentru care d. Dimitriu-Leorda a finit să înscrie pe placa care ornează acuma laboratorul vorbirei numele lui Victor Collignon.

Sunt fericit de a uni la aceea a artistului român și la al nostru, omagiul meu personal adus unuia dintre predecesorii mei care timp de 18 ani a condus destinele Institutului Național al surdo-muților.

Ilustrii sau modești, predecesorii noștri au lăsat în Casa noastră urme fericite de trecere a lor. Noi le urmărim exemplul, cu singura grije de a urma metodele de instruire și de educație a elevilor noștri. Opera noastră trebuie să aibă rezultate de ordin practic; dar ea are o înclinare morală care îi dă totodată semnificarea și eficacitatea sa. Ea cere dela toți cei ce i se dedică de a cunoaște răbdarea și perseverența.

Ea nu dă totuși roade dacă nu are bunăvoința, mila și chiar abnegația ca principiu și ca mijloc. Să continuăm a ne îndeplini datoria iubind truda ce ni se cere. (Aplauze îndelungate).

Apoi, în seara ce cădea, vocea marelui pedagog d. Benoit Thollon, inspector onorific a vechei

noastre instituții, se ridică:

Această mică ceremonie mă emoționează profund.

Nu este mișcător de a constata că un surdo-mut român a crezut că trebuie să-și manifeste într-o formă durabilă și într-o oarecare măsură publică, recunoștința sa, către cei cari indirect îi par a fi participat la educația sa.

Un astfel de gând delicat nu merită decât elogi. Realizarea ar fi fost unanim aprobată în ceea ce privește omagiul adus abatelui de l'Epée. Acela care a fondat prima școală publică pentru surdo-muți și în tot cursul vieții sale preconizează necesitatea de a instrui pe toți desmoștenii auzului, a fost de mult timp proclamat de ei părintele lor spiritual.

Aducând omagiu de recunoștință abatelui de l'Epée, d-l Leorda a întâmpinat o aprobare unanimă. Devenit artist, el consacră talentul său în a sculpta o operă dedicată „părintelui spiritual“ al surdo-muților; gestul e fermecător și vrednic de laudă.

Dar ați fost desigur surprinși și probabil puțin șocați de a vedea apropiată ilustrația noastră compatriot trei personalități cari n'ar fi putut pretinde acest exces de onoare.

Totuși veți scuza, cred această apropiere neașteptată când veți afla că intereseții au fost primiți a se mira și a se îndoi.

Cu toate acestea mulțumesc din suflet d-lui Leorda pentru marea onoare ce a binevoit a mi-o face.

Mulțumesc Federației societăților de surdo-muți de a binevoit să se asocieze delicatului gând a tânărului artist român și de a face această reuniune, și președintelui său pentru cuvintele atât de amabile spuse la adresa mea.

Aduc speciale mulțumiri d-lui director al institutului pentru a fi primit așa de amabil opera unui artist surdo-mut străin, amic al marelui nostru școli și a iubitei noastre țări, pentru a fi acceptat de a pomeni astfel amintirea a trei vechi membri din personalul a cărui sarcină o are astăzi, și de a fi permis unei delegații a Federației Societății Franceze a surdo-muților de a participa la această emoționantă ceremonie. Îi exprim via mea recunoștință pentru cuvintele prea elogiase dar așa de amicale ce le-o pronunțat la adresa mea.

Profit de ocazia ce mi se oferă pentru a spune cu ce plăcere am constatat perfecționările aduse în organizarea institutului, de când eu am avut marele regret de a o părăsi, mărirea numărului elevilor, îmbunătățirea stării lor materiale și a educației lor. D. Xeridat îmi va permite de a-i adresa respectuoasele mele felicitări?

Voi termina formulând câteva sincere urări cu privire la viitorul Institutului, succesului directorului său D. Keridat, a cărui devotament pentru noua sa datorie mi-e cunoscută, pentru reușita succesului meu, M. Herman a cărui valoare intelectuală și profesională am putut-o aprecia altădată, a d-lui Porcher, directorul actual al laboratorului vorbirei și succesului corpului profesoral și elevilor.

Urez în afară de asta ca adulții surdo-muți să-și vadă atribuit în societate locul la care au dreptul.

Această alocațiune fu ascultată într-o mare atențiune și călduros aprobată la sfârșit.

La orele 17, această ceremonie emoționantă a luat sfârșit.

Din „La Gazette des soundsmuets“.

## INFORMAȚII

Duminică 16 Ianuarie 1938 se va sfîrși la sediul soc. de surdo-muți noul drapel al Soc.

Nașul drapelului va fi d. Ministru al Sănătății și Ocrotirilor Sociale.

Vineri 24 Decembrie 1937 a avut loc la sediul Soc. de surdo-muți din splaiul Unirei No. 9, serbarea datinească a pomului de Crăciun.

S'a distribuit îmbrăcăminte, jucării și bomboane unui număr de 26 copii.

Sâmbătă 22 Ianuarie 1938, ora 9 seara, comitetul de construcție a „Casei Tăcerii“ dă un mare bal mascat și costumat în frumoasa sală a Municipiului „Arta“ str. Batiștei 16.

Biletele la acest bal, se găsesc la redacția ziarului „Răsăritul Nostru“, calea 13 Septembrie nr. 8.

În vederea Olimpiadei dela Stohkhan Cercul Sportiv al surdo-muților din România a început să facă un antrenament activ la O. N. E. F. sub direcția antrenorului Dan Popescu.

D. maior Săvulescu dela O. N. E. F. care a înțeles și aprobat antrenamentul surdo-muților în sălile O. N. E. F.-ului Cercul sportiv își aduce și pe această cale toate mulțumirile recunoscătoare.

În zilele de 24 Ianuarie 1938 are loc la Salsburg (Austria) primele concursuri internaționale de iarnă de șiori între surdo-muți sportivi din întreaga lume, organizată de „Comite International des sports Silencieux“ (C.I.S.S.) prin cercul central al sportivilor surdo-muților austriaci cu sediul la Wiener Strasse Laurengasse 1.